

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה- key-מקרא:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
---	---

כתובות-אף על פי		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אף על פי שאמרו בתולה גובה מאתים ואלמנה מנה, אם רצה להוסיף אפי' מאה מנה - יוסיף.												■
נתארמלה או נתגרשה, בין מן הארוסין בין מן הנשואין - גובה את הכל	[ת"ק]											◆
מן הנשואין - גובה את הכל, מן הארוסין - בתולה גובה מאתים, ואלמנה מנה, שלא כתב לה אלא על מנת לכונסה.	רבי אלעזר בן עזריה:											◆
אם רצה, כותב לבתולה שטר של מאתים והיא כותבת התקבלתי ממך מנה, ולאמנה מנה והיא כותבת התקבלתי ממך חמשים זוז	רבי יהודה:											◆
כל הפוחת לבתולה ממאתים, ולאמנה ממנה - הרי זו בעילת זנות.	רבי מאיר:											◆
פשיטא												⚡
מהו דתימא קיצותא עבדו רבנן, שלא לבייש את מי שאין לו, קמ"ל.												◆
אם רצה להוסיף כו'.												■
רצה לכתוב לה לא קתני אלא רצה להוסיף, מסייע ליה לר' איבו אמר רבי ינאי												■
תנאי כתובה ככתובה דמי.	דאמר ר' איבו אמר רבי ינאי:											◆
נפקא מינה?												⚡
למוכרת, ולמוחלת, למורדת, ולפוגמת, לתובעת, ולעוברת על דת, לשבחה, לשבועה, ולשביעית, ולכותב כל נכסיו לבניו, לגבות מן הקרקע ומן הזיבורית, וכל זמן שהיא בבית אביה, ולכתובת בניו דכרין.												!
כתובת בניו דכרין - פומבדיתא אמרי: לא טרפא ממשעבדי, ירתון תנן	איתמר: [פומבדיתא]											◆
טרפא ממשעבדי, יסבון תנן.	בני מתא מחסיא:											◆
והלכתא: לא טרפא ממשעבדי, ירתון תנן.												◆
מטלטלי ואיתנהו בעיניהו - בלא שבועה												◆
ליתנהו בעיניהו - פומבדיתא אמרי: בלא שבועה	[פומבדיתא]											◆
בשבועה.	בני מתא מחסיא:											◆
והלכתא: בלא שבועה.												◆
ייהד לה ארעא בארבעה מצרנהא - בלא שבועה												◆
בהד מצרא - פומבדיתא אמרי: בלא שבועה	[פומבדיתא]											◆
בשבועה.	בני מתא מחסיא:											◆
והלכתא: בלא שבועה.												◆
אמר לעדים כתבו וחתמו והבו ליה, קנו מיניה - לא צריך אימלוכי ביה												◆
לא קנו מיניה - פומבדיתא אמרי: לא צריך אימלוכי ביה	[פומבדיתא]											◆
צריך אימלוכי ביה.	בני מתא מחסיא:											◆
והלכתא: צריך אימלוכי ביה.												◆
ר' אלעזר בן עזריה וכו'.												◆
הלכה כרבי אלעזר בן עזריה	איתמר: חד/רב/רבי נתן:											◆
אין הלכה כר' אלעזר בן עזריה.	וחד: [רב/רבי נתן]											◆
תסתיים, דרבי נתן הוא דאמר הלכה כר' אלעזר בן עזריה, דשמעי' ליה לרבי נתן דאזיל בתר אומדנא												◆
הלכה כרבי שמעון שזורי במסוכן, ובתרומת מעשר של דמאי.	דאמר רבי נתן:											◆

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

כתובות-אף על פי		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ			
ורב לא אויל בטר אומדנא?													נה:		
מתנת שכיב מרע שכתוב בה קנין, בבי רב משמיה דרב אמרי: ארכביה אתרי רכשי	והא איתמר: [רב]										⚡	◇	נה:		
לא ידענא מאי אידון בה	שמואל:										⚡	◇	נה:		
ארכביה אתרי רכשי, הרי היא כמתנת בריא והרי היא כמתנת שכיב מרע, הרי היא כמתנת בריא - דאם עמד אינו יכול לחזור בו, הרי היא כמתנת שכיב מרע - שאם אמר הלואתי לפלוני, הלואתו לפלוני	בבי רב משמיה דרב:										■		נה:		
לא ידענא מאי אידון בה, שמא לא גמר להקנותו אלא בשטר, ואין שטר לאחר מיתה	שמואל:										■		נה:		
אלא תרויהו אזלי בטר אומדנא, מאן דאמר הלכה - שפיר, מאן דאמר אין הלכה - הכא נמי אומדן דעתא הוא, משום איקרובי דעתא הוא, והא איקרבה ליה דעתא.												!	נ:		
הלכה כרבי אלעזר בן עזריה	יתבי רב חנינא קמיה דרבי ינאי וקאמר:											⚡	◇	נ:	
פוק קרי קראך לברא, אין הלכה כרבי אלעזר בן עזריה.	אמר ליה: [רבי ינאי]											⚡	◇	נ:	
הלכה כרבי אלעזר בן עזריה.	רב יצחק בר אבדימי משום רבינו:												◇	נ:	
הלכה כרבי אלעזר בן עזריה	רב נחמן אמר שמואל:												◇	נ:	
אין הלכה כרבי אלעזר בן עזריה	ורב נחמן דידיה:												◇	נ:	
הלכה כרבי אלעזר בן עזריה.	נהרדעי משמיה דרב נחמן:												◇	נ:	
ואע"ג דלט רב נחמן ואמר: כל דיינא דדאין כרבי אלעזר בן עזריה הכי והכי תיהוי, אפילו הכי הלכה כרבי אלעזר בן עזריה.													◇	נ:	
והלכה למעשה כרבי אלעזר בן עזריה.													◇	נ:	
נכנסה לחופה ולא נבעלה, מהו? חיבת חופה קונה, או חיבת ביאה קונה?	בעי רבין:												⚡	◇	נ:
שלא כתב לה אלא על חיבת לילה הראשון	תא שמע, דתני רב יוסף:												!	◇	נ:
אי אמרת בשלמא חיבת חופה קונה, היינו דאמר לילה הראשון, אלא אי אמרת חיבת ביאה קונה, ביאה בלילה הראשון איתא, מכאן ואילך ליתא?													!	◇	נ:
ואלא מאי? חופה, חופה בלילה איתא, ביממא ליתא?													⚡	◇	נ:
ולטעמיד, ביאה בלילה איתא, ביממא ליתא?													⚡	◇	נ:
אם היה בבית אפל - מותר	הא אמר רבא:												⚡	◇	נ:
הא לא קשיא, אורח ארעא קא משמע לן דביאה בלילה, אלא חופה קשיא													!	◇	נ:
חופה נמי לא קשיא, כיון דסתם חופה לביאה קיימא, אורח ארעא קא משמע לן דבלילה.													!	◇	נ:
נכנסה לחופה ופירסה בידה, מהו? אם תימצוי לומר חיבת חופה קונה - חופה דחזיא לביאה, אבל חופה דלא חזיא לביאה לא, או דלמא לא שנא?	בעי רב אשי:												⚡	◇	נ:
תיקו.													■	◇	נ:
רצה כותב לבתולה וכו'.	רבי יהודה:												■	◇	נ:
וסבר רבי יהודה דכותבין שובר?													⚡	◇	נ:
מי שפרע מקצת חובו, רבי יהודה אומר: יחליף	והתנן: [רבי יהודה]												⚡	◇	נ:
יכתוב לו שובר	רבי יוסי:												⚡	◇	נ:
כששוברתה מתוכה.	רבי ירמיה:												!	◇	נ:
אפילו תימא בשאין שוברתה מתוכה, בשלמא התם ודאי פרעיה, דלמא מירכס תברתא ומפיק ליה לשטרא והדר גבי זימנא אחרינא, הכא ודאי ייב לה? מילתא בעלמא היא דאמרה ליה, אי נטריה - אי לא נטריה - איהו הוא דאפסיד אנפשיה.	אביי:												!	◇	נ:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה- key-מקרא:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראייה-</p>
---	--

Talmud Navigator

כתובות-אף על פי	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא												
בשלמא אביי לא אמר כרבי ירמיה, לא קתני שוברתה מתוכה, אלא ר' ירמיה מ"ט לא אמר כאביי?												
גזירה שובר דהכא אטו שובר דעלמא.	[רבי ירמיה]											
טעמא דכתבה ליה, אבל על פה לא, אמאי? דבר שבממון הוא, ושמעינן ליה לר' יהודה												
דבר שבממון תנאו קיים	דאמר: [רבי יהודה]											
האומר לאשה הרי את מקודשת לי על מנת שאין לך עלי שאר כסות ועונה - הרי זו מקודשת ותנאו בטל, דברי רבי מאיר	דתניא: [רבי מאיר]											
בדבר שבממון תנאו קיים	רבי יהודה:											
כתובה דרבנן, וחכמים עשו חיזוק לדבריהם יותר משל תורה.	קסבר רבי יהודה:											
הרי פירות דרבנן, ולא עבדו להו רבנן חיזוק												
לעולם הוא אוכל פירי פירות, עד שיכתוב לה דין ודברים אין לי בנכסיך ובפירותיהן ובפירות פירותיהן עד עולם	דתנן, רבי יהודה:											
וקיימא לן מאי כותב - אומך												
לכל יש כתובה ולא לכל יש פירות, מילתא דשכיחא עבדו בה רבנן חיזוק, מילתא דלא שכיחא לא עבדו בה רבנן חיזוק.	אביי:											
הרי חמרים דשכיח, ולא עבדו לה רבנן חיזוק												
החמרין שנכנסו לעיר, ואמר אחד מהן שלי חדש ושל חברי ישן, שלי אינו מתוקן ושל חברי מתוקן - אין נאמנים	דתנן: [ת"ק]											
נאמנים	רבי יהודה:											
ודאי דדבריהם עבדו רבנן חיזוק, ספק דדבריהם לא עבדו רבנן חיזוק.	אביי:											
בדמאי הקילו.	רבא:											
כל הפוחת וכו'.	רבי מאיר:											
כל הפוחת אפי' בתנאה												
תנאו בטל ואית לה, וכיון דאמר לה לית לך אלא מנה לא סמכא דעתה, והוא לה בעילתו ובעילת זנות	אלמא קסבר: [רבי מאיר]											
כל המתנה על מה שכתוב בתורה תנאו בטל	והא שמעינן ליה לרבי מאיר דאמר:											
הא בדרבנן תנאו קיים												
כתובה דאורייתא.	קסבר ר' מאיר:											
כל הפוחת לכתולה ממאתים ולאמנה ממנה - הרי זו בעילת זנות	תניא, רבי מאיר:											
רשאי	רבי יוסי:											
רצה, כותב לכתולה שטר של מאתים והיא כותבת לו התקבלתי ממך מנה, ולאמנה מנה והיא כותבת לו התקבלתי ממך חמשים זוז.	רבי יהודה:											
וסבר רבי יוסי רשאי?												
אין עושין כתובת אשה מטלטלין מפני תיקון העולם	ורמינהו: [ת"ק]											
וכי מה תיקון העולם יש בזו? והלא אין קצובין ופוחתין	רבי יוסי:											
תנא קמא נמי אין עושין קאמר												
במה דברים אמורים - בשלא קבל עליו אחריות, אבל קבל עליו אחריות עושין	אלא לאו הכי קאמר: [ת"ק]											
כי קיבל עליו אחריות - אמאי עושין? והלא אין קצובין ופוחתין	ואתא רבי יוסי למימר:											

<p>disputants-חולקים</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת</p> <p>story-מעשה</p> <p>key-מקרא:</p>	<p>statement-מימרא</p> <p>challenge-קושיא</p> <p>question-שאלה</p> <p>answer-תירוץ</p> <p>proof-ראיה</p>
---	--

Talmud Navigator

כתובות-אף על פי	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
השתא ומה התם דדלמא פחתי חייש רבי יוסי, הכא דודאי קא פחתה לא כל שכן												
הכי השתא, התם לא ידעה דתחיל, הכא ידעה וקא מחלה.												
אחתיה דרמי בר חמא הות נסיבא לרב אויא, אירכס כתובתה, אתו לקמיה דרב יוסף												
זו דברי ר' מאיר, אבל חכמים אומרים: משהא אדם את אשתו שתיים ושלש שנים בלא כתובה.	אמר להו[רב יוסף], הכי אמר רב יהודה אמר שמואל:											
הלכה כרבי מאיר בגזירותין	אמר ליה אביי, והא אמר רב נחמן אמר שמואל:											
אי הכי, זיל כתוב לה.												
מחלוקת - בתחלה, אבל בסוף - לדברי הכל אינה מוחלת	כי אתא רב דימי, אמר רבי שמעון בן פזי אמר רבי יהושע בן לוי משום בר קפרא:											
בין בוז ובין בוז מחלוקת.	ורבי יוחנן אמר:											
לדידי מיפרשא לי מיניה דרבי יוחנן, דאנא ורבי יהושע בן לוי לא פלגינן אהדדי, מאי בתחלה דקאמר רבי יהושע בן לוי? תחלת חופה, ומאי סוף? סוף ביאה, וכי קאמינא אנא בין בוז ובין בוז מחלוקת - תחלת חופה וסוף חופה דהיא תחילת ביאה.	רבי אבהו:											
מחלוקת - לבסוף, אבל בתחלה - דברי הכל מוחלת	כי אתא רבין, אמר רבי שמעון בן פזי אמר רבי יהושע בן לוי משום בר קפרא:											
בין בוז ובין בוז מחלוקת.	ורבי יוחנן אמר:											
לדידי מיפרשא לי מיניה דרבי יוחנן, דאנא ורבי יהושע בן לוי לא פלגינן אהדדי, מאי לבסוף דאמר רבי יהושע בן לוי? סוף חופה, ומאי תחלת? תחלת חופה, וכי קאמינא אנא בין בוז ובין בוז מחלוקת - תחלת ביאה וסוף ביאה.	רבי אבהו:											
אי לא דאמר רבי אבהו: לדידי מיפרשא לי מיניה דרבי יוחנן, דאנא ורבי יהושע בן לוי לא פלגינן אהדדי, הוה אמינא, רבי יוחנן ורבי יהושע בן לוי פליגי, רב דימי ורבין לא פליגי, מאי סוף דקאמר רבין? סוף חופה, ומאי תחלה דקאמר רב דימי? תחלת ביאה.	רב פפא:											
מאי קמ"ל?												
הא קמ"ל, דפליגי תרי אמוראי אטעמא דנפשיהו, ולא פליגי תרי אמוראי אליבא דחד אמורא.												
נותנין לבתולה שנים עשר חודש משתבעה הבעל לפרנס את עצמה. וכשמנותנין לאשה, כך נותנין לאיש לפרנס את עצמו. ולא למנה - שלשים יום.												
הגיע זמן ולא נישאו - אוכלות משלו, ואוכלות בתרומה												
נותנין לה הכל תרומה	רבי טרפון:											
מחצה חולין ומחצה תרומה.	רבי עקיבא:											
היבם אינו מאכיל בתרומה.												
עשתה ששה חדשים בפני הבעל וששה חדשים בפני היבם, ואפילו כולן בפני הבעל חסר יום אחד בפני היבם, או כולן בפני היבם חסר יום אחד בפני הבעל - אינה אוכלת בתרומה.	[משנה ראשונה]											
זו משנה ראשונה, בית דין של אחריהן אמרו: אין האשה אוכלת בתרומה עד שתכנס לחופה.	[בית דין של אחריהן]											
מנא הני מילי?												
דאמר קרא: (בראשית כ"ד) ויאמר אחיה ואמה תשב הנערה אתנו ימים או עשור	רב חסדא:											
מאי ימים?												
אילימא תרי יומי												
משתעי איניש הכי? אמרו ליה תרי יומי אמר להו לא, אמרו ליה עשרה יומי												

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p>
--	---

כתובות-אף על פי		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אלא מאי ימים? שנה, דכתיב: (ויקרא כ"ה) ימים תהיה גאולתו:											!		ג:
ואימא: חדש, דכתיב: (במדבר י"א) עד חדש ימים										ז			ג:
דנין ימים סתם מימים סתם, ואין דנין ימים סתם מימים שנאמר בהן חדש.	אמר:										!		ג:
קטנה, בין היא ובין אביה יכולין לעכב.	רבי זירא, תנא:											■	ג:
בשלמא אייה מצי מעכבא, אלא אביה, אי אייהי ניחא לה, אביה מאי נפקא ליה מינה?												ז	ג:
סבר, השתא לא ידעה, למחר מימרדא ונפקא ואתיא ונפלה עילואי.												!	ג:
אין פוסקין על הקטנה להשיאה כשהיא קטנה, אבל פוסקין על הקטנה להשיאה כשהיא גדולה.	רבי אבא בר לוי:											■	ג:
פשיטא												ז	ג:
מהו דתימא, ליחוש דלמא מעיילא פחדא מהשתא וחלשה, קא משמע לן.												!	ג:
בגרה יום אחד ונתקדשה - נותנין לה שלשים יום כאלמנה.	רב הונא:											■	ג:
בגרה הרי היא כתבועה	מיתבי:											■	ג:
מאי לאו כתבועה דבתולה												ז	ג:
לא, כתבועה דאלמנה.												!	ג:
בוגרת ששהתה שנים עשר חדש, רבי אליעזר אומר: הואיל וחייב בעלה במזונותיה - יפך	תא שמע: [רבי אליעזר]											■	ג:
אימא: בוגרת ושהתה שנים עשר חודש, רבי אליעזר אומר: הואיל ובעלה חייב במזונותיה - יפר.												!	ג:
המארס את הבתולה, בין שתבעה הבעל והיא מעכבת, ובין שתבעה היא ובעל מעכב - נותנין לה שנים עשר חדש משעת תביעה, אבל לא משעת אירוסין, ובגרה הרי היא כתבועה כיצד? בגרה יום אחד ונתקדשה - נותנין לה שנים עשר חדש, ולארוסה - שלשים יום	תא שמע:											■	ג:
תיובתא דרב הונא תיובתא.												■	ג:
מאי ולארוסה שלשים יום?												^	ג:
הכי קאמר: בוגרת שעברו עליה שנים עשר חדש בבגרות ונתקדשה - נותנין לה שלשים יום כאלמנה.	רב פפא:											!	ג:
הגיע זמן ולא נישאו.												■	ג:
דבר תורה, ארוסה בת ישראל אוכלת בתרומה, שנאמר: (ויקרא כ"ב) וכהן כי יקנה נפש קנין כספו, והאי נמי קנין כספו הוא, מה טעם אמרו אינה אוכלת? שמא ימזגו לה כוס בבית אביה ותשקה לאחותה.	עולא:											■	ג:
אי הכי, הגיע זמן ולא נישאו נמי												ז	ג:
התם דוכתא מיוחד לה.												!	ג:
אלא מעתה, לקיט כהן לישראל לא ליכול בתרומה, דלמא אתו למיכל בהדיה												ז	ג:
השתא מדידהו ספו ליה, מדידהו אכלי?												!	ג:
משום סימפון.	רב שמואל בר רב יהודה:											■	ג:
אי הכי, נכנסה לחופה ולא נבעלה נמי												ז	ג:
התם מיבדק בדיק לה והדר מעייל.												!	ג:
אלא מעתה, עבד כהן שלקחו מישראל, לא ליכול בתרומה משום סימפון												ז	ג:
סימפון בעבדים ליכא, דאי דאבראי - הא קחזי ליה, ואי דגואי - למלאכה קא בעי, ושבסתר - לא איכפת ליה, נמצא גנב או קוביוסטוס - הגיעו, מאי איכא? לסטים מזויין או מוכתב למלכות, הנהו קלא אית להו.												!	ג:
מכדי בין למר ובין למר לא אכלה, מאי בינייהו?												ז	ג:
איכא בינייהו: קבל, מסר, והלך.												!	ג:

<p>disputants-חולקים-◆</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-◇</p> <p>insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת-<</p> <p>story-מעשה-O</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא-■</p> <p>challenge-קושיא-⚡</p> <p>question-שאלה-^</p> <p>answer-תירוץ-!</p> <p>proof-ראייה-■</p>
--	--

Talmud Navigator

כתובות-אף על פי	מאימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	נח.
נותנין לה הכל תרומה וכו'.	רבי טרפון:													< ◇
מחלוקת - בבת כהן לכהן, אבל בבת ישראל לכהן - דברי הכל מחצה חולין ומחצה תרומה.	אביי:													◇
מחלוקת - בארוסה, אבל בנשואה - דברי הכל מחצה חולין ומחצה תרומה.	ואמר אביי:													◇
נותנין לה הכל תרומה	תניא נמי הכי, רבי טרפון:													◇
מחצה חולין ומחצה תרומה	רבי עקיבא:													◇
במה דברים אמורים - בבת כהן לכהן, אבל בת ישראל לכהן - דברי הכל מחצה חולין ומחצה תרומה														
במה דברים אמורים - בארוסה, אבל בנשואה - דברי הכל מחצה חולין ומחצה תרומה														
נותנין לה שתי ידות של תרומה ואחת של חולין	רבי יהודה בן בתירא:													
נותן לה הכל תרומה, והיא מוכרת ולוקחת בדמים חולין	רבי יהודה:													
כל מקום שהוזכרה תרומה - נותנין לה כפלים בחולין.	רבן שמעון בן גמליאל:													
מאי בינייהו?														
איכא בינייהו טירחא.														◇
היבם אינו מאכיל בתרומה.														< ◇
מאי טעמא?														^
(ויקרא כב) קנין כספו אמר רחמנא, והאי קנין דאחיו הוא.														◇
עשתה ששה חדשים בפני הבעל.														< ◇
השתא בפני הבעל אמרת לא, בפני היבם מיבעיא?														⚡
זו ואין צריך לומר זו קתני.														◇
זו משנה ראשונה כו'.														< ◇
מאי טעמא?														^
משום סימפון.	עולא, ואיתימא רב שמואל בר יהודה:													!
בשלמא לעולא, קמייאת שמא ימזגו לה כוס בבית אביה, ובתרייתא משום סימפון, אלא לרב שמואל בר יהודה, קמייאת משום סימפון, ובתרייתא משום סימפון, מאי בינייהו?														⚡
איכא בינייהו בדיקת חוץ														!
בדיקת חוץ שמה בדיקה	מר סבר: [משנה ראשונה]													◇
בדיקת חוץ לא שמה בדיקה.	ומר סבר: [משנה אחרונה]													◇
המקדיש מעשה ידי אשתו - הרי זו עושה ואוכלת.														■
המותר - רבי מאיר אומר: הקדש	[רב מאיר]													◇
חולין.	רבי יוחנן הסנדלר:													◇
יכולה אשה לומר לבעלה איני ניוונת ואיני עושה.	רב הונא אמר רב:													◇
כי תקינו רבנן - מזוני עיקר, ומעשה ידיה משום איבה, וכי אמרה איני ניוונת ואיני עושה - הרשות בידה.	קסבר: [רב]													◇
תקנו מזונות תחת מעשה ידיה	מיתבי:													⚡
אימא: תקנו מעשה ידיה תחת מזונות.														■
לימא מסייע ליה:														⚡

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story key-מקרא:	statement-מימרא ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
---	--

Talmud Navigator

כתובות-אף על פי	מאימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	נח
המקדיש מעשה ידי אשתו - הרי היא עושה ואוכלת		[תנן]												נח:
מאי לאו בניזונת														נח:
לא, בשאינה ניזונת.														נח:
אי בשאינה ניזונת, מאי למימרא? אפי' למאן דאמר: יכול הרב לומר לעבד עשה עמי ואיני זנך, הני מילי בעבד כנעני, דלא כתיב ביה עמך, אבל עבד עברי דכתיב ביה (דברים ט"ו) עמך - לא, וכל שכן אשתו.														נח:
מותר - רבי מאיר אומר: הקדש		סיפא איצטריך ליה: [רבי מאיר]												נח:
חולין.		רבי יוחנן הסנדלר:												נח:
ופליגא דריש לקיש														נח:
לא תימא טעמא דרבי מאיר משום דקסבר אדם מקדיש דבר שלא בא לעולם, אלא טעמא דרבי מאיר, מתוך שיכול לכופה למעשה ידיה, נעשה כאומר לה יקדשו ירך לעושיהם.		דאמר ריש לקיש:												נח:
והא לא אמר לה הכי														נח:
אין אדם מוציא דבריו לבטלה, נעשה כאומר לה יקדשו ירך לעושיהם.		כיון דשמעינן ליה לר"מ דאמר:												נח:
וסבר רבי מאיר: אין אדם מקדיש דבר שלא בא לעולם?														נח:
האומר לאשה הרי את מקודשת לי לאחר שאתגיירי או לאחר שתתגיירי, לאחר שאשתחרר, לאחר שתשתחררי, לאחר שימות בעליך, או שתמות אחותיך, או לאחר שיחלוץ לך יבמך, רבי מאיר אומר: מקודשת		והתניא: [רבי מאיר]												נח:
מההיא אין, מהא ליכא למשמע מינה.														נח:
המותר - רבי מאיר אומר: הקדש.		[רבי מאיר]												נח:
אימת קדוש?														נח:
מותר - לאחר מיתה קדוש		רב ושמואל דאמרי תרווייהו:												נח:
מותר - מחיים קדוש.		רב אדא בר אהבה:												נח:
במאי?		הוי בה רב פפא:												נח:
אילימא במעלה לה מזונות ומעלה לה מעה כסף לצרכיה														נח:
מ"ט דמ"ד לאחר מיתה קדוש?														נח:
ואלא כשאין מעלה לה מזונות ולא מעלה לה מעה כסף לצרכיה														נח:
מ"ט דמאן דאמר מחיים קדוש?														נח:
לעולם, במעלה לה מזונות ואינו מעלה לה מעה כסף לצרכיה														נח:
תקנו מזונות תחת מעשה ידיה, ומעה כסף תחת מותר, וכיון דלא קא יהיב לה מעה כסף - מותר דידיה הוי		רב ושמואל סברי:												נח:
תקנו מזונות תחת מותר, ומעה כסף תחת מעשה ידיה, וכיון דקא יהיב לה מזוני - מותר דידיה הוי.		רב אדא בר אהבה סבר:												נח:
במאי קמפלגי?														נח:
מידי דשכיח ממידי דשכיח		מר סבר: [רב ושמואל]												נח:
מידי דקייץ ממידי דקייץ.		ומר סבר: [רב אדא בר אהבה]												נח:
תקנו מזונות תחת מעשה ידיה		מיתיבי:												נח:
אימא: תחת מותר מעשה ידיה.														נח:
אם אינו נותן לה מעה כסף לצרכיה - מעשה ידיה שלה		תא שמע:												נח:

<p>disputants-חולקים</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת</p> <p>story-מעשה</p> <p>key-מקרא:</p>	<p>statement-מימרא</p> <p>challenge-קושיא</p> <p>question-שאלה</p> <p>answer-תירוץ</p> <p>proof-ראיה</p>
---	--

כתובות-אף על פי		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אימא: מותר מעשה ידיה שלה.												!	נט.
מה היא עושה לו? משקל חמש סלעים שתי ביהודה	והא עלה קתני:	!											נט.
הכי קאמר: מעשה ידיה כמה הוי, דלידע מותר דידה כמה? משקל חמש סלעים שתי ביהודה, שהן עשר סלעים בגליל.		!											נט.
הלכה כרבי יוחנן הסנדלר.	שמואל:											!	נט.
ומי אמר שמואל הכי?												!	נט.
קונם שאני עושה לפיך - אינו צריך להפר	והתנן: [ת"ק]											!	נט.
יפר, שמא תעדיף עליו יתר מן הראוי לו	רבי עקיבא:											!	נט.
יפר, שמא יגרשנה ותהא אסורה לחזור	רבי יוחנן בן גוריו:											!	נט.
הלכה כרבי יוחנן בן גוריו:	ואמר שמואל:											!	נט.
כי אמר שמואל הלכה כרבי יוחנן בן גוריו - להעדפה.												!	נט.
ולימא: הלכה כרבי יוחנן בן גוריו להעדפה אי נמי, אין הלכה כתנא קמא אי נמי, הלכה כרבי עקיבא												!	נט.
קונמות קאמרת? שאני קונמות, מתוך שאדם אוסר פירות חבירו עליו, אדם מקדיש דבר שלא בא לעולם.	אלא אמר רב יוסף:											!	נט.
בשלמא אדם אוסר פירות חבירו עליו, שכן אדם אוסר פירותיו על חבירו, יאסר דבר שלא בא לעולם על חבירו, שכן אין אדם אוסר פירות חבירו על חבירו?	אמר ליה אביי:											!	נט.
באומרת יקדשו ידי לעושיהם, ידיים איתנהו בעולם.	אלא אמר רב הונא בריה דרב יהושע:											!	נט.
וכי קאמרה הכי מי מקדש? הא משעבדא ליה												!	נט.
דאמרה לכי מיגרשה.												!	נט.
ומי איכא מידי, דאילו השתא לא קדיש ולקמיה קדיש?												!	נט.
אלמה לא? אילו האומר לחבירו שדה זו שאני מוכר לך לכשאקנה ממך תיקדש, מי לא קדשה?	רבי אלעאי:											!	נט.
מי דמי? התם בידו להקדישה, הכא אין בידה לגרש את עצמה, הא לא דמיא אלא לאומר לחבירו שדה זו שמכרתי לך לכשאקנה ממך - תיקדש, דלא קדשה.	מתקוף לה רבי ירמיה:											!	נט.
מי דמי? התם גופא ופירות בידא דלוקח, הכא גופא בידה הוא לא דמיא אלא לאומר לחבירו שדה זו שמשכנתי לך לכשאפדנה ממך תיקדש, דקדשה.	מתקוף לה רב פפא:											!	נט.
מי דמי? התם בידו לפדותה, הכא אין בידה לגרש עצמה	מתקוף לה רבי שישא בריה דרב אידי:											!	נט.
הא לא דמיא אלא לאומר לחבירו שדה זו שמשכנתי לך לעשר שנים לכשאפדנה ממך תיקדש, דקדשה.	[רב שישא בריה דרב אידי]											!	נט.
מי דמי? התם לעשר שנים מיהא בידו לפדותה, הכי אין בידה לגרש עצמה לעולם	מתקוף לה רב אשי:											!	נט.
קונמות קא אמרת? שאני קונמות, דקדושת הגוף ניהו וכדרבא	אלא אמר רב אשי:											!	נט.
הקדש, חמץ, ושחרור - מפקיעין מידי שיעבוד.	דאמר רבא:											!	נט.
ונקדשו מהשתא												!	נט.
אלמוה רבנן לשיעבודיה דבעל, כי היכי דלא תיקדש מהשתא.												!	נט.
ואלו מלאכות שהאשה עושה לבעלה: טוחנת, ואופה, ומכבסת, מבשלת, ומניקה את בנה, מצעת לו המטה, ועושה בצמר.												!	נט.
הכניסה לו שפחה אחת - לא טוחנת ולא אופה ולא מכבסת												!	נט.
שתים - אין מבשלת ואין מניקה את בנה												!	נט.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

כתובות-אף על פי		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ			
שלש - אין מצעת לו המטה ואין עושה בצמר												■	◇	נט:	
ארבע - יושבת בקתדרא	[ת"ק]											◆	■	◇	נט:
אפי' הכניסה לו מאה שפחות - כופה לעשות בצמר, שהבטלה מביאה לידי זימה.	רבי אליעזר:											◆	■	◇	נט:
אף המדיר את אשתו מלעשות מלאכה - יוציא ויתן כתובה, שהבטלה מביאה לידי שיעמום.	רשב"ג:											◆	■	◇	נט:
טוחנת ס"ד?												?	◇	נט:	
אלא אימא: מטהנת.												!	◇	נט:	
ואיבעית אימא: בריחיא דידא.												!	◇	נט:	
מתנ' דלא כר' חייא												■	◇	נט:	
אין אשה אלא ליופי, אין אשה אלא לבנים	דתני ר' חייא:											■	■	◇	נט:
אין אשה אלא לתכשיטי אשה	ותני ר' חייא:											■	■	◇	נט:
הרוצה שיעדן את אשתו - ילבישנה כלי פשתן, הרוצה שילבין את בתו - יאכילנה אפרוחים וישקנה חלב סמוך לפירקה.	ותני ר' חייא:											■		נט:	
ומניקה את בנה.												■		נט:	
לימא, מתניתין דלא כבית שמאי												?		נט:	
נדרה שלא להניק את בנה, בש"א: שומטת דד מפיו	דתניא: [בית שמאי]											◆	■	◇	נט:
כופה ומניקתו, נתגרשה - אינו כופה, ואם היה מכירה - נותן לה שכרה וכופה ומניקתו, מפני הסכנה	בית הלל:											◆	■	◇	נט:
אפי' תימא ב"ש, הכא במאי עסקינן, כגון שנדרה היא וקיים לה הוא,												!	◇	נט:	
הוא נותן אצבע בין שיניה	וקסברי ב"ש:											■	!	נט:	
היא נתנה אצבע בין שיניה.	וב"ה סברי:											■	!	נט:	
ונפלגו בכתובה בעלמא												?	◇	נט:	
אינה מניקה	ועוד תניא, בש"א:											■	?	◇	נט:
אלא מחוורתא, מתניתין דלא כב"ש.												■		נט:	
אם היה מכירה.												■	◇	נט:	
עד כמה?												^		נט:	
שלשה חדשים	רבא אמר רב ירמיה בר אבא אמר רב:											◆	!	◇	נט:
שלשים יום	שמואל:											◆	!	◇	נט:
חמשים יום.	רבי יצחק אמר ר' יוחנן:											◆	!	◇	נט:
הלכה כרבי יצחק שאמר משום רבי יוחנן.	רב שימי בר אבוי:											■		◇	נט:
בשלמא רב ורבי יוחנן, כל חד וחד כי חורפיה, אלא לשמואל, כי האי גוונא מי משכחת לה?												?		נט:	
לא תצתינהו להני כללי דכילל יהודה אחי משמיה דשמואל	כי אתא רמי בר יחזקאל:											○		נט:	
כל זמן שמכירה.	הכי אמר שמואל:											■	○	נט:	
ההיא דאתאי לקמיה דשמואל, אמר ליה לרב דימי בר יוסף: זיל בדקה.												○		נט:	
אזל אותבה בדרי דנשי, ושקליה לברה וקמהדר ליה עליהו, כי משא לגבה הות קא מסוי לאפה, כבשתנהו לעיניה מיניה, אמר לה: נטף עיניך, קום דרי בריך.	[רב דימי בר יוסף]											○		נט:	
סומא מנא ידע?												?	◇	נט:	

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- key-מקרא:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
--	---

כתובות-אף על פי		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ			
בריחא ובטעמא.	רב אשי:											!	◇	ס.	
יונק תינוק והולך עד עשרים וארבעה חדש, מכאן ואילך כיונק שקץ, דברי רבי אליעזר	תנו רבנן: [רבי אליעזר]												◇	◇	ס.
אפילו ארבע וחמש שנים, פירש לאחר עשרים וארבעה חדש וחזר - כיונק שקץ.	רבי יהושע:												◇	◇	ס.
מכאן ואילך כיונק שקץ.	אמר מר:												■	<	ס.
יכול יהא חלב מהלכי שתיים טמא? ודין הוא: ומה בהמה שהקלת במגעה החמרת בחלבה, אדם שהחמרת במגעו אינו דין שתחמיר בחלבן תלמוד לומר: (ויקרא י"א) את הגמל כי מעלה גרה הוא, הוא טמא, ואין חלב מהלכי שתיים טמא אלא טהור. יכול אוציא את החלב שאינו שוה בכל, ולא אוציא את הדם שהוא שוה בכל? תלמוד לומר: הוא, הוא טמא, ואין דם מהלכי שתיים טמא אלא טהור	ורמיניה:												◇	◇	ס.
אפילו מצות פרישה אין בן	ואמר רב ששת:												◇	◇	ס.
לא קשיא: הא דפריש, הא דלא פריש.													◇	◇	ס.
והלופא בדם													◇	◇	ס.
דם שעל גבי ככר - גוררו ואוכלו, שבין השינים - מוצצו ואינו חושש.	כדתניא:												◇	◇	ס.
אפילו ארבע וחמש שנים.	אמר מר, רבי יהושע:												◇	<	ס.
אפילו חבילתו על כתיפין	והתניא, ר' יהושע:												◇	◇	ס.
אידי ואידי חד שיעורא הוא.													◇	◇	ס.
הלכה כרבי יהושע.	רב יוסף:												◇	◇	ס.
גונה יונק חלב בשבת. מאי טעמא? יונק - מפרק כלאחר יד, ובמקום צערא לא גזרו רבנן.	תניא, רבי מרינוס:												◇	◇	ס.
הלכה כרבי מרינוס.	רב יוסף:												◇	◇	ס.
צינור שעלו בו קשקשין, ממעכן ברגלו בצנעא בשבת ואינו חושש. מאי טעמא? מתקן כלאחר יד הוא, ובמקום פסידא לא גזרו בה רבנן.	תניא, נחום איש גליא:												◇	◇	ס.
הלכה כנחום איש גליא.	רב יוסף:												◇	◇	ס.
פירש לאחר עשרים וארבעה חדש וחזר - כיונק שקץ.													◇	<	ס.
וכמה?													^	◇	ס.
שלשה ימים.	רב יהודה בר חביבא אמר שמואל:												!	◇	ס.
שלשה ימים.	איכא דאמרי, תני רב יהודה בר חביבא קמיה דשמואל:												!	◇	ס.
מינקת שמת בעלה בתוך עשרים וארבעה חדש - הרי זו לא תתארס ולא תינשא עד עשרים וארבעה חדש, דברי רבי מאיר	תנו רבנן: [רבי מאיר]												◇	◇	ס.
מתיר בשמונה עשר חדש.	רבי יהודה:												◇	◇	ס.
הן הן דברי בית שמאי הן הן דברי בית הלל	רבי נתן בר יוסף:												◇	◇	ס.
עשרים וארבעה חדש	שבית שמאי אומרים:												◇	◇	ס.
שמונה עשר חדש.	בית הלל אומרים:												◇	◇	ס.
אני אכריע, לדברי האומר עשרים וארבעה חדש - מותרת לינשא בעשרים ואחד חדש, לדברי האומר בשמונה עשר חדש - מותרת להנשא בחמשה עשר חדש, לפי שאין החלב נעכר אלא לאחר שלשה חדשים.	רבן שמעון בן גמליאל:												◇	◇	ס.
הלכה כרבי יהודה.	עולא:												◇	◇	ס.

<p>disputants-חולקים</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת</p> <p>story-מעשה</p> <p>key-מקרא:</p>	<p>statement-מימרא</p> <p>challenge-קושיא</p> <p>question-שאלה</p> <p>answer-תירוץ</p> <p>proof-ראיה</p>
--	--

Talmud Navigator

כתובות-אף על פי	מאי דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	מאן דאמר											
לי התיר רבי חנינא לשאת לאחר חמשה עשר חדש.	ואמר מר עוקבא:											◊
אריסיה דאביי אתא לקמיה דאביי, אמר ליה: מהו ליארס בחמשה עשר חדש?												◊
חדא, דר"מ ורבי יהודה - הלכה כרבי יהודה, ועוד, בית שמאי ובית הלל - הלכה כבית הלל, ואמר עולא: הלכה כרבי יהודה, ואמר מר עוקבא: לי התיר רבי חנינא לשאת לאחר חמשה עשר חדש, כל שכן דאת ליארס.	אמר ליה: [אביי]											◊
כי אתא לקמיה דרב יוסף												◊
צריכה להמתין עשרים וארבעה חדש, חוץ מיום שנוולד בו וחוץ מיום שנתארסה בו	א"ל [רב יוסף], רב ושמואל דאמרי תרוייהו:											◊
רהט בתריה תלתא פרסי, ואמרי לה פרסא בחלא, ולא אדרכיה.												◊
האי מילתא דאמור רבנן: אפילו ביעתא בכותחא לא לישרי איניש במקום רביה, לא משום דמיהזי כאפקירותא, אלא משום דלא מסתייעא מילתא למימרא, דהא אנא הוה גמירנא ליה להא דרב ושמואל, אפי' הכי לא מסתייעא לי מילתא למימר.	אביי:											◊
נתנה בנה למינקת, או גמלתו, או מת - מותרת לינשא מיד.	ת"ר:											◊
רב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע סבור למיעבד עובדא כי הא מתניתא	[רב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע]											◊
אמרה להו ההיא סבתא: בידי הוה עובדא ואסר לי רב נחמן.	[רב נחמן]											◊
איני? והא רב נחמן שרא להו לבי ריש גלותא?												◊
שאני בי ריש גלותא, דלא הדר בהו.												◊
ואתון לא תסברוה מהא דתניא:	אמר להו רב פפי:											◊
הרי שהיתה רדופה לילך לבית אביה, או שהיה לה כעס בבית בעלה, או שהיה בעלה חבוש בבית האסורין, או שהלך בעלה למדינת הים, או שהיה בעלה זקן או חולה, או שהיתה עקרה וזקנה, איילונית וקטנה, והמפלת אחר מיתת בעלה, ושאנה ראויה לילד - כולן צריכות להמתין שלשה חדשים, דברי ר"מ	[תניא - רבי מאיר]											◊
מתיר ליארס ולינשא מיד	רבי יוסי:											◊
הלכה כרבי מאיר בגזירותין	ואמר רב נחמן אמר שמואל:											◊
לאו אדעתין.	אמרי ליה: [רב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע]											◊
והלכתא: מת - מותר, גמלתו - אסור.												◊
אפילו מת נמי אסור, דלמא קטלה ליה ואזלא ומינסבא.	מר בר רב אשי:											◊
הוה עובדא והנקתיה.												◊
ולא היא, ההיא שוטה הואי, דלא עבדי נשי דחנקן בנייהו.												◊
הרי שנתנו לה בן להניק - הרי זו לא תניק עמו ולא בן חברתה, פסקה קימעא אוכלת הרבה, לא תאכל עמו דברים הרעים לחלב.	תנו רבנן:											◊
השתא בנה אמרת לא, בן חברתה מיבעיא?												◊
מהו דתימא, בנה הוא דחייס עילויה ממציא ליה טפי, אבל בן חברתה, אי לאו דהוה לה מותר לא הוה ממציא ליה, קא משמע לן.												◊
פסקה קימעא אוכלת הרבה.												◊
מהיכא?												◊
משלה.	רב ששת:											◊
לא תאכל עמו דברים הרעים.												◊
מאי נינהו?												◊
כגון כשות וחזיו, ודגים קטנים ואדמה.	רב כהנא:											◊

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

כתובות-אף על פי		Talmud Navigator														
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ				
אפילו קרא וחבושא.	אביי:											!	◇	ס.		
אפילו קרא וכופרא.	רב פפא:												!	◇	ס.	
אפי' כמכא והרסנא.	רב אשי:												!	◇	ס.	
מינייהו פסקי חלבא, מינייהו עכרי חלבא.													■	◇	ס.	
דמשמשא בי ריחיא - הוה לה בני נכפי													■	◇	ס.	
דמשמשא על ארעא - הוה לה בני שמוטי													■	◇	ס.	
דדרכא על רמא דחמרא - הוה לה בני גירדני.													■	◇	ס.	
דאכלה חרדלא - הוה לה בני זלוני													■	◇	ס.	
דאכלה תחלי - הוה לה בני דולפני													■	◇	ס.	
דאכלה מגיני - הוה לה בני מציצי עינא,													■	◇	ס.	
דאכלה גרגושתא - הוה לה בני מכוערי													■	◇	ס.	
דשתיא שיכרא - הוה לה בני אוכמי													■	◇	ס.	
דאכלה בישרא ושתיא חמרא - הוה לה בני בריי													■	◇	ס.	
דאכלה ביעי - הוה לה בני עינני													■	◇	ס.א.	
דאכלה כוורי - הוה לה בני חינני													■	◇	ס.א.	
דאכלה כרפסא - הוה לה בני זיוני													■	◇	ס.א.	
דאכלה כוסברתא - הוה לה בני בישרני													■	◇	ס.א.	
דאכלה אתרוגא - הוה לה בני ריחני.													■	◇	ס.א.	
ברתיה דשבור מלכא אכלה בה אמה אתרוגא, והוה מסקי לה לקמיה אבובא בריש ריחני.													○	◇	ס.א.	
היא אומרת להניק והוא אומר שלא להניק - שומעין לה, צערא דידה הוא הוא אומר להניק והיא אומרת שלא להניק, מהו? כל היכא דלאו אורחה שומעין לה, היא אורחה והוא לאו אורחיה, מאי? בתר דידיה אזלינן, או בתר דידה אזלינן?	רב הונא, בדק לן רב הונא בר חיננא:												^	◇	ס.א.	
ופשיטנא ליה מהא:													!	◇	ס.א.	
עולה עמו ואינה יורדת עמו.	[תניא]												■	!	◇	ס.א.
מאי קראה? (בראשית כ') והיא בעולת בעל, בעלייתו של בעל ולא בירידתו של בעל.	רב הונא:												■	◇	ס.א.	
מהכא: (בראשית ג') כי היא היתה אם כל חי, לחיים ניתנה ולא לצער ניתנה.	רבי אלעזר:												■	◇	ס.א.	
הכניסה לו שפחה וכו'.													■	◇	ס.א.	
הא שארא עבדא													■	◇	ס.א.	
ותימא ליה: עיילית לך איתתא בחריקא?													?	◇	ס.א.	
משום דאמר לה: הא טרחה לדידי ולדידה, קמי דידך מאן טרח?													!	◇	ס.א.	
שתיים - אינה מבשלת ואינה מניקה וכו'.													■	◇	ס.א.	
הא שארא עבדא													■	◇	ס.א.	
ותימא ליה: עיילית לך איתתא אחריתי דטרחה לדידי ולדידה, וחדא לדידך ולדידה													?	◇	ס.א.	
משום דאמר לה: קמי אורחי ופרחי מאן טרח?													!	◇	ס.א.	
שלוש - אינה מצעת המטה.													■	◇	ס.א.	

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

כתובות-אף על פי		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
הא שארא עבדא												■	סא.
ותימא ליה: עיילית לך אחריתי לאורחי ופרחן												⚡	סא.
משום דאמר לה: נפיש בני ביתא, נפיש אורחי ופרחי.												!	סא.
אי הכי, אפי' ארבע נמן												⚡	סא.
ארבע כיון דנפשי להו מסייען אהדי.												!	סא.
לא הכניסה לו ממש, אלא כיון שראויה להכניס אע"פ שלא הכניסה.	ר' חנא ואיתימא ר' שמואל בר נחמני:											■	סא.
אחד שהכניסה לו, ואחד שצמצמה לו משלה.	תנא:											■	סא.
ארבע - יושבת בקתדרא.												■	סא.
אע"פ שאמרו יושבת בקתדרא, אבל מוזגת לו כוס, ומצעת לו את המטה, ומרחצת לו פניו ורגליו.	רב יצחק בר חנניא אמר רב הונא:											■	סא.
כל מלאכות שהאשה עושה לבעלה - נדה עושה לבעלה, חוץ ממויגת הכוס, והצעת המטה, והרחצת פניו ורגליו.	רב יצחק בר חנניא אמר רב הונא:											■	סא.
הוצעת המטה, אמר רבא: לא אמרן אלא בפניו, אבל שלא בפניו לית לן בה.	[רבא]											■	סא.
ומזיגת הכוס.												■	סא.
שמואל, מחלפא ליה דביתו בידא דשמאלא.	[שמואל]											○	סא.
אביי, מנחא ליה אפומא דכובא.	[אביי]											○	סא.
רבא, אבי סדיא.	[רבא]											○	סא.
רב פפא, אשרשיפא.	[רב פפא]											○	סא.
הכל משהין בפני השמש, חוץ מבשר ויין.	ואמר רב יצחק בר חנניא אמר רב הונא:											■	סא.
בשר שמן ויין ישן.	רב חסדא:											■	סא.
בשר שמן - כל השנה כולה, יין ישן - בתקופת תמוז.	רבא:											■	סא.
הוה קאימנא קמיה דמר שמואל, ואיתו ליה תבשילא דארדי, ואי לאו דיהב לי איסתכני.	רב ענן בר תחליפא:											○	סא.
הוה קאימנא קמיה דרב כהנא, ואיתו ליה גרגלידי דליפתא בחלא, ואי לאו דיהב לי איסתכני.	רב אשי:											○	סא.
אפילו תמרתא דהנוניא	רב פפא:											■	סא.
כללא דמילתא, כל דאית ליה ריחא ואית ליה קיוהא.												■	סא.
אבוה בר איהו ומנימין בר איהו, חד ספי מכל מינא ומינא וחד ספי מחד מינא, מר משתעי אליהו בהדיה, ומר לא משתעי אליהו בהדיה.	[אבוה בר איהו ומנימין בר איהו]											○	סא.
הנהו תרתין חסידי, ואמרי לה רב מרי ורב פנחס בני רב חסדא, מר קדים ספי ומר מאחר ספי, דקדים ספי - אליהו משתעי בהדיה, דמאחר ספי - לא משתעי אליהו בהדיה.	[הנהו תרתין חסידי, ואמרי לה רב מרי ורב פנחס בני רב חסדא]											○	סא.
אמימר ומר זוטרא ורב אשי הוו קא יתבי אפיתחא דבי אזגור מלכא, חליף ואזיל אטורנגא דמלכא, חזייה רב אשי למר זוטרא - דחוור אפיה, שקל באצבעתיה אנח ליה בפומיה	[רב אשי]											○	סא.
א"ל: אפסת לסעודתא דמלכא.												○	סא:
אמרו ליה: אמאי תיעביד הכי?												○	סא:
מאן דעביד הכי, פסיל למאכל דמלכא.	אמר להו: [רב אשי]											○	סא:
אמרו ליה: אמאי?												○	סא:
דבר אחר חזאי ביה.	אמר להו: [רב אשי]											○	סא:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

כתובות-אף על פי		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
בדקו ולא אשכחו													סא: ◊
שקל אצבעתיה אנח עליה, אמר להו: הכא מי בדקיתו? בדקו אשכחו.	[רב אשי]												סא: ◊
מ"ט סמכת אניסא?	אמרו ליה רבנן:												סא: ◊
חזאי רוח צרעת דקא פרהה עילויה.	אמר להו: [רב אשי]												סא: ◊
ההוא רומאה דאמר לה לההיא איתתא: מינסבת לי?													סא: ◊
אמרה ליה: לא.													סא: ◊
אזיל אייתי רימני, פלי ואכל קמה, כל מיא דצערי לה בלעתיה, ולא הב לה, עד דזוג לה.													סא: ◊
לסוף אמר לה: אי מסינא לך מינסבת לי?													סא: ◊
אמרה ליה: אין.													סא: ◊
אזיל אייתי רימני, פלי ואכל קמה, אמר לה: כל מיא דצערי לך תוף שדאי, תוף שדאי, עד דנפקא מינה כי הוצא ירקא ואתסיאת.													סא: ◊
ועושה בצמר.													סא: ◊
בצמר אין, בפשתים לא													סא: ◊
מתני' מני?													סא: ◊
ר' יהודה היא													סא: ◊
אינו כופה לא לעמוד לפני אביו, ולא לעמוד לפני בנו, ולא ליתן תבן לפני בהמתו, אבל כופה ליתן תבן לפני בקרו	דתניא: [ת"ק]												סא: ◊
אף אינו כופה לעשות בפשתן, מפני שפשתן מסריח את הפה ומשרבט את השפתים.	רבי יהודה:												סא: ◊
והני מילי בכיתנא רומאה.													סא: ◊
אפילו הכניסה לו מאה שפחות.	רבי אליעזר:												סא: ◊
הלכה כרבי אליעזר.	רב מלכיו אמר רב אדא בר אהבה:												סא: ◊
שפוד, שפחות, וגומות - רב מלכיו בלורית, אפר מקלה, וגבינה - רב מלכיא.	רבי חנינא בריה דרב איקא:												סא: ◊
מתניתין ומתניתא רב מלכיא, שמעתא רב מלכיו, וסימנך: מתניתא מלכתא.	רב פפא:												סא: ◊
מאי בינייהו?													סא: ◊
איכא בינייהו שפחות.													סא: ◊
רשב"ג אומר וכו'.													סא: ◊
היינו תנא קמא													סא: ◊
איכא בינייהו, דמיטללא בגורייתא קיטנייתא ונדרשיר.													סא: ◊